Р Е Ш Е Н И Е
№ 2039

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 01.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Славина Владова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1017** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. М. срещу Решение без номер и дата, постановено по н.а.х.д.№3132/2011 година по описа на СРС,14 състав,потвърждаващо Наказателно постановление №Р—10-258/2010 година, издадено от Заместник-председателя на КФН-гр.С., с което последният на основание чл.11 от ЗПЗФИ, вр с чл.40 наложил на В. М. административно наказание глоба в размер на 20 000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че СРС не е приложил разпоредбата на чл.80 от НК относно института на погасителната давност.Иска се отмяна на решението и постановяване на ново ,с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът-В. М., редовно и своевременно призован, не се явява..Жалбата му на заявените основание се поддържа от адвокат Й. ,редовно упълномощена.

Ответникът по касация- КФН,редовно и своевременно призован, се

представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.Подробни съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП-прокурор Костов,изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява основателна.Съображенията за това са следните.

Настоящият съдебен състав намира ,че след постановяване на решението на СРС е изтекла предвидената в закона абсолютна давност за преследване и наказване на 17.12.2012 година. По силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН,по въпросите на вината, вменяемостта,обстоятелствата,изключващи отговорността,формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго,се прилагат разпоредбите на НК.За съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН,в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.На следващо място, за давността съдът е длъжен да следи служебно,като в глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание",чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК/ действаща към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея..В чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява,ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК).Тъй като наложеното наказание е глоба, то съгласно предвидената в чл.80,ал.3 от НК давност по отношение на този вид наказание е две години,а абсолютната давност,изключваща отговорността на нарушителя е 3 години, която безспорно е изтекла на 17.12.2012 година/ тъй като нарушението е извършено в периода от 07.08.2009 година до 17.12.2009 година, то същото е продължено такова и е осъществявано непрекъснато ,докато не бъде преустановено, в случая крайната дата е 17.12.2009 година. .Настоящата съдебна инстанция намира,че предвидената след изменението на разпоредбата на чл.80 и чл.81 от НК от 29.05.2010 година по-дълга абсолютна давност ,не може да намери приложение, защото нормата е материално правна и същата се прилага само и единствено по отношение на извършените административна нарушения след влизането на изменението в сила- именно 29.05.2010 година.

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите на процесуалния представител на ответника по касация, че препращане към давността по НК в ЗАНН липсва. Напълно нелогичен и противоречащ на правната логика е доводът на ответника по касация, че единствените срокове в ЗАНН и то давностни, са визирани в

чл.34 от ЗАНН, защото на първо място, предвидените в тази разпоредба срокове не са давностни, а преклузивни и с изтичането им се погасява правото на държавата да образува административно- наказателното производство, като за целта законът използва израза - не се образува. На второ място, съществена разлика между давностен и преклузивен срок, е че давностният срок може да се спира и прекъсва , а преклузивният – не. От друга страна, обстоятелството, че в разпоредбата на чл.34 от ЗАНН е предвиден по- дълг срок за съставяне на АУАН- 3 години от извършване на нарушението, сам по себе си не може да доведе до игнориране на разпоредбите на чл.80 и сл.НК/ които са давностни, още повече , че компилация между давностен и преклузивен срок е абсолютно непозната и недопустима по действащото българско право изобщо.

Наред с това, соченото от страна на процесуалния представител на ответника по касация искане да бъде отстранена допуснатата техническа грешка при изписване на номера на наказателното постановление в мотивите на съдебното решение , не може да бъде отстранено от касационната инстанция, защото поправка на допусната очевидна техническа грешка може да бъде извършена само и единствено от съда, който е постановил решението , а не и от по- горната инстанция.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде отменено и вместо него постановено ново ,с което наказателното постановление - отменено..Жалбата като основателна, подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ БЕЗ НОМЕР И ДАТА, ПОСТАНОВЕНО ПО НАХД№ 3132/2011 ГОДИНА ПО ОПИСА НА СРС,14 СЪСТАВ И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № Р—10-258/13.092010 година, издадено от Заместник-председателя на КФН-гр.С., с което последният на основание чл.11 от ЗПЗФИ, вр. с чл.40 наложил на В. М. административно наказание глоба в размер на 20 000 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.